

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

משניות מבוארות

ואחרים שהם יכולים מתנדבים נן, ולד מקדשין לא יינן מן המקדשין
ואחרים מתנדבים נן, פרוש, יכולים להתנות לפני שעבכסת לדיר להתעשר
שעל מנת כן הם מכניסין אותה לדיר שאם תצא נקבה בעשירי זהא חלקה
חילוי, כדי שתהא מתרת להניק, ומהני תבאי זה מפני שהם יכולים לעבכ

וְאֲחֵרִים מִתְנַדְּבִין כֵּן. וְלֹד מִקְדָּשֵׁינוּ לֹא יִינֵק מִזֶּה הַמִּקְדָּשׁ. וְאֲחֵרִים מִתְנַדְּבִין כֵּן. הַפּוֹעֲלִים לֹא יֵאָכְלוּ מִגְּרוּגָרוֹת שֶׁל קֹדֶשׁ, וְכֵן פָּרָה לֹא תֵאָכַל מִכֻּרְשֵׁי הַקֹּדֶשׁ: ז' שְׂרֵשׁ אֵילָן שֶׁל הַדִּיטוֹ בְּאֵין בֶּשֶׁל הַקֹּדֶשׁ וְשֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּאֵין בֶּשֶׁל הַדִּיטוֹ. לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. הַמִּצָּן יוֹצֵא מִתּוֹךְ שָׂמֶה הַקֹּדֶשׁ. לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. אֵין חוּץ לַשֹּׁדֶה. נִהְיִין מִמֶּנָּה. הַפֶּמֶס שֶׁבֶדֶשׁ שֶׁל זָהָב, לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. נִתְּנוּ בְּאֵלּוּחֹת. מוֹעֲלִין בָּהֶם. עֲרֵכָה, לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. רִבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר, נִתְּנִין הֵי מִמֶּנָּה זֻמָּנִים בְּלוֹכֵיהֶם: ח קֹן שְׂבָרָשׁ הָאֵילָן שֶׁל הַקֹּדֶשׁ, לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין. שְׂבָאֲשֶׁרָה. יתִּין בִּקְנָה. הַמִּקְדָּשׁ אֶת הַחֹרֶשׁ, מוֹעֲלִין בְּכָלוֹ. הַגִּזְבִּירִים שֶׁלְקָחוּ אֶת הָעֵצִים, מוֹעֲלִין בְּעֵצִים, וְאֵין מוֹעֲלִין לֹא בִּשְׂפָה וְלֹא בְּנֹחַי: **פֶּרֶק ד'** אֵדָּשִׁי הַמִּשְׁבֵּחַ מִצְטָרְפִין זֶה עַם זֶה לַמִּעֻלָּה, וְלֹחֲבִי עֲלֵיהֶן מִשּׁוֹם גִּזְלוֹ נֹתֵר וְשֹׂמֵא. קֹדֶשִׁי בִּדְק

הַבִּיט מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה. קִדְשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ וְקִדְשֵׁי בֶדֶק הַבַּיִת
מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה לְמַעֲלָה: **ב** תִּמְשֹׁךְ דְּבָרִים בְּעוֹלָה
מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה, הַבֶּשֶׂר, וְהַחֲלָב, וְהַזֵּית, וְהַשֶּׁמֶן.
וְשֹׁשֶׁה בְּתוֹדָה, הַבֶּשֶׂר, וְהַחֲלָב, וְהַזֵּית, וְהַשֶּׁמֶן, וְהַחֶסֶם.
הַתְּרוּמָה, תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר, וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר שֶׁל דְּמָאי: הַחֲלָה,
וְהַבְּכוֹרִים, מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה לְאַסּוֹר וּלְחַבֵּי עֲלֵיהֶן אֵת
הַחֲמִשׁ: **ג** כָּל הַפְּגוּלִין מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה. כָּל הַנוֹתְרִין
מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה. כָּל הַגְּבֻלוֹת מִצְטָרְפוֹת זו עִם זו. כָּל
הַשְּׂרָצִים מִצְטָרְפִּין זֶה עִם זֶה. דָּם הַנֶּחֱרָץ וּבִשּׁוֹ מִצְטָרְפִּין.
כָּל אֹמֶר רְבִי יוֹשֻׁעַ לֵב שִׁטְמוֹתָו וְשִׁעְרוֹ שְׂוִיו, מִצְטָרְפִּין
זֶה עִם זֶה. וְהַנֶּחֱמָשׁ וְלֹא יִשְׁמָרְהוּ, וְשִׁנּוֹת, וְלֹא מִצְטָרְפִּין

משולן באין בלתי הדיט, אם הם דרוז ליש עשרה אמה, לא הנני שם אבא
מאילן של הקדש, ולא מועילין פיון שאין בהם צדך לאילן של הקדש. המענין
השואה וצאח מתוך הדש הקדש והני מענין של חילון שיוצא מתוך שדה של
הקדש ולא עובר בתוך שדה של הקדש, לא הנני בפנים שנמצאים בתוך של
הקדש ולא מועילין בהם. דמשל הדיט הוא בא, אבל אם יצא אוח לשה
של הקדש. והני מענין לקחתה. המים שבדל של הנב שהי מקלאים מענין
בבחיבת של הנב לקסוף המים דב ימי הגה, דמדתן (סוכה פסוק ד משנה ח)
בבול פר משעהו, שבת, אבל שהיה ממלא חבית של הנב שהייה מקדשת
הם שילוחם. לא הנני מן המים דנעמקאו לצדך הקדש, ולא מועילין במים.
דלא נתקדשו לנסוף המים עד שיתנום בצלותיה של הקדש שהיה של הקדש.
נתנו בצלותיה, מועילין בהם, ערבה שהי כמזין ליהות וזקפין בהת המים
אצל המבוא, לא הנני מענין. פיון שעדיו לא קפדוה, ולא מועילין בהם. פיון
שדש קדשו (תסס), אבל לאחור שנתקדשו מתר ליהות דנעשית מעצתו. פיון
אלעזר ברי דדוד אומר, שנתקדשו פיון ממנה וקנים לבלבדיהם, קדם קפדוהו.
פיון שלא יקלו לטרסו אחר ערבה, אין נמי משום חשיבותו התירו לכו ולא
נזהר אסור, דמקוצו לא יקנסו נתנו, פיון אלעזר ברי דדוד עובד
קאמר לא כל חלמס, ומגדרי הובסות קראו שרפי אלעזר ברי דדוד עובד
לחלוק. (ח) קו שביאש האילן של הקדש והנפו בנה השן מעצים וקיסמין
שביאש מקומם אחר, לא הנני מענין אף על פי שביאש אותו מקומם
אחר, דלמא לא חלופיה בקנים מתקריבם, לא מועילין פיון שבאום מקומם
אחר, קו שבאשורה באילן הנעבר לעבודת ורה, ותיב קבנה שילן של ארצו

ר"א מינו

אבאם לא טמאָו שוה ולא שעור שוה, כגון מת ושרץ. דאָין שוין בשעור, דמת בכזית ושרץ ככעדשה, וטמאָו גס איט שוה דשרץ טמא עד הערב ומת טמא טמאט שבעה. כל אלו אין מצטרפין זה עם זה והוא המלחין הו' (ד) הפגול שחשב בשעת שחיטה על מת לאכל חזו לזמן

[illegible][illegible]

בְּהִנָּאָה, וְהַבִּיצִים וְהָאֶפְרוֹחִים שֶׁבִּבְכוֹן
הַקֹּדֶשׁ וּבֵין שֵׁל אֲשֶׁרָה. הַמִּקְדִּישׁ אֶ
בְּכָלּוֹ, בַּעֲצִים וּבַעֲנָפִים וּבַעֲלִין. הַגִּזְזָר
שֶׁל חֲלִין לַעֲשׂוֹת מֵהֶם קוֹרוֹת, מוֹעֵד

דשין לא יינק מן המקדשין.
 ם לא יאכלו מגרורות של
 שני הקדש: ז שרש אילו
 של הקדש באין בשל הדיוט.
 שואו ומה מתוך שדה הקדש
 לשרה, וצנין ממה. הפנים
 שועלין. נתנו בצלוחית. מועלין
 גליו. רבי אליעזר ברבי צדוק
 בלוליהם: ח קו שבראש
 ולא מועלין. שבאשרה, תמי
 וועלין בכלו. הזכרים שלקחו
 מועלין לא בשפם ולא בכניה;
 יצורין זה עם זה למעילה.
 פגול נותר וטמא. קדש בדק

ב תמשה דברים בעולה החלב, והסלת, והיין, והשמן. והסלת, והיין, והשמן, והלחם.
מת מעשר כל דמאי, הסלה, ה' לאסור ולחייב עליה את יפיו זה עם זה. כל הנותרין לות מצטרפות זו עם זו. כל דם הרץ ובקרו מצטרפין מאתו ושעורו שוין, ומצטרפין מן השומרה וכל המצטרף

[illegible]

התורה והנבואה

לבטל את הערלה בפני עצמה ואת כלאי הכרם בפני עצמן, הכל מתר. הבגד שהוא מטמא שלשה על שלשה. והשק שהוא מטמא ארבעה על ארבעה. והעור חמשה על חמשה. והמפיץ ששה על ששה. הבגד מצטרף לשק כמטמא. והימנו. לטמא בארבעה על ארבעה. וכו' כל אחד מצטרף לשל וכלו מצטרף

זו עז לה טמא כשעור הטמא
הקלה, אבל אל הקל עם הממור
כי שמעון אמר, מפני שהו רמור
לטמא מושב. כלומר אל על גב
אצמון לעיל דכל שאין שעורן שורה
אין מצטרפין, תבא מצטרפין אל על
פי שאין שעורן שורה, והואיל אין
שיויו לזכר אל שכל אחד מהו רמור
לטמא במושב הזב, ולקח מצטרפין
למטא

פרק ה (א) הנהגה שוה פרוטה מן הקדוש, אך על פי שלא פגם את הדבלין, מעל, והוא בלבדו האמיתי, והשלישון נשאר רבש על גביו, נפגם לאחור, ונבשש הסמך לבשר אן בן נפגם לאחור.

[illegible]

פרוטה דבדר אחר:
שמהל, דכל אלו אין שׂך בהם פגם. וכיצד משׂטורן, אומדין כמה אשה רוצה לתן שישאלהו לכשיתין קאלו שיתחבדך כשחולתך בנה לביית המשתה. באותו שיעור משמלת להקשׂך בן וחמש, אבל כלשׂ בחולש לא הקשׂטו. און כהן בעלית של הקשׂט, בשל עציץ בקרדוס של הקשׂט. לא מעל עד שישפם. כשׂו עומדין לפגם, או תלש שער מן החטאת בעל מום המעל על הפדחות חטאת חיה, בכל אלו לא מעל עד שישפם בשוה פרוטה (אבל בחטאת תמימה שראיה להקרבן, הוי כנסו שר וזב שישן בו פגם, שך ראיהו לקרבן בין אם יש שער זה בין באין לא שער, ולכן בין ששנהה משהעל מעל). אבל אם תלש שר מחטאת בעלת מום כשהיה מתה, בין ששנהה משהעל מעל, דכיון שפיתה לאו בת פדיה היא, דאין פדיון קדשים להאכליל מלקיים. **(ב)** חכמי פרוטה מן הירושלמי והקדשנים כחכמי פרוטה, נטון שלשששש בגי' הקדש ונהנה שני פרוטה וקורע פגמך ופגם בו בחצי פרוטה, און שנהה בשוה פרוטה דבדר אחד ששׂך בו פגם, דאו בשביל הנאה בלבד עדיו לא מעל, ופגם בשוה פרוטה דבדר אחר, נטון ששששש משקין של הקדש באותו זמן לא נהנה, ויהי זה לא מעל עד שנהה בשוה פרוטה פסולת בשוה פרוטה דבדר אחד. היט באותו דבר שנהה צריך פגם. דליטון מעילה חמורה. במעילה כתיב (ויקרא לו טו) "וחטאתי בשגגתי" ואבול חטאת חתימה (מכבדו יט טז) "ולא תשא עול חטא", מה חטא האבול חתימה פסול חטאתו בעצמו בכמה שפוגם **והנה**, און חטא האבול במעילה פסום **והנה** פסול דבדר עצמו